

МАЙСТОРЪ СЪЧКО-БЕЧКО

На единъ джбовъ листъ седѣше Съчко-Бечко. Една синя пеперудка бързо размахваше крилца надъ него и дирѣше де да кацне.

— Де, кацни, де! Нѣма да си счупишъ крилата, не бой се! — рече Съчко, като се отдрѣпна къмъ края на джбовия листъ, за да стори мѣсто на пеперудката.

— Нѣмамъ време, Съчко. Искаше ми се да те попитамъ нѣщо, ала като знамъ каква си бѣбрица, отказахъ се. Хайде, сбогомъ, че имамъ бърза работа!

— Чакай, чакай! — рече Съчко, — кажи по-напредъ защо бързашъ.

— Остави се! Нашата го-

сподарка Гиздана пеперудата размърда цѣлото пеперудо царство.

— Защо?

— Ходила къмъ планината вчера. Духналъ силенъ вѣтъръ, блѣскалъ я насамъ, блѣскалъ я нататъкъ и тя едва се върнала, ама какъ? — Жива да я оплачешъ.

— Какво се случило?

— Какво ли? Станала дрипава. Прашецътъ ѝ по крилата опадаль. Шаркитѣ ѝ изчезнали. Мустачкитѣ ѝ се разкривили. Мъхътъ по тѣлото ѝ се смачкалъ. Страшно нѣщо! Върна се тя, и като я видѣхме такава, всички ѝ обърнахме грѣбъ. Никой не ще да я зачита за нищо. Една хубостъ имаше — за-